

Sverige väl representerat i

världsrekord

Sex svenskor deltog i det världsrekord som sattes i sekvenshoppning för storformation med enbart kvinnor i holländska Teuge i början av september. Här får du veta vad organisatören Kate Cooper Jensen kallar fallskärmshistoriens bäst bevarade hemlighet och läsa om deltagaren Maria Lundquists upplevelse.

Text: Anna Oscarson

Foto: Rob Lloyd, Andrey Veselov, George Katsoulis

Planerna för sensommarens evenemang började smidas förra året när Marloes Swarthoff, Holland, och Lesley Gale, Skottland, organiserade det holländska kvinnliga storformationsrekordet tillsammans.

”En fantastisk upplevelse. En av kameramännen, Henny Wiggers, föreslog att vi skulle försöka sätta ett kvinnligt europeiskt rekord”, säger Marloes.

Lite senare, under 202-manna-evenemang i Perris träffades Marloes, Lesley, Kate Cooper Jensen, Lise Nansen och Alia Veselova. Planerna började ta form

allt mer. Målet för 2017 är att sätta ett nytt enpoängs europarekord med minst 120 kvinnor. För att lyckas med det kom idén upp om att försöka sätta ett europe-

iskt sekvensrekord i år. På så sätt skulle flygfärdigheten hos deltagarna tränas upp och förhoppningsvis intresset hos andra fallskärmshoppande tjejer att öka.

Tanken var alltså att sätta två poäng på en 50-kvinnasformation. En fjärilsformation som ser ut att flaxa med vingarna när nya grepp tas.

”Reglerna kring rekord är lite kluriga och när vi började titta på det insåg vi att vi hade chansen att sätta ett världsrekord också. Vi var bara sex personer som visste

Coacherna Lesley Gale, Marloes Swarthoff, Alia Veselova, Lise Nansen och Kate Cooper Jensen delade med sig av sina kunskaper och fick deltagarna att prestera sitt yttersta.

Rob Lloyd

och vi sa ingenting till några andra. Det är nog fallskärmshistoriens bäst bevarade hemlighet”, säger Kate Cooper Jensen.

Big way-läger samtidigt

Coacherna bjöd in kvinnliga hoppare som de visste skulle klara av att hoppa uppemot 50-mannaformationer till holländska Teuge. Evenemanget inleddes 31 augusti och pågick till 4 september.

Utöver detta arrangerades ett Big way-camp där det var fritt för vem som helst som klarade docka mjukt på en tolvmanna att vara med. Även killar var välkomna. Tjejer från Big way-gänget plockades över till rekordgruppen allt eftersom. Totalt fick elva stycken gå över.

Över förväntan

Evenemanget blev inte alls som Marloes hade förväntat sig, på både gott och ont. Flygtrafikledningen tillät bara hoppling

över 3 000 meter under vissa tider på grund av närheten till Amsterdams flygplats Schiphol. Det innebar att det inte blev så många hopp som planerat. Vädret ställde också till det en del.

”Vad som verkligen överträffade mina förväntningar var beslutsamheten och skickligheten hos deltagarna både i rekordgruppen och Big way-gruppen. Jag hade hoppats på att vi skulle sätta 50-manssekvensrekordet genom att flytta över fyra kvinnor från Big way-gruppen. Men vi lyckades med 52-, 53- och 56-mannor genom att flytta över tjejer och ändå sätta rekorden. Det trodde jag aldrig på förhand var möjligt”, säger Marloes.

Krävande förberedelser

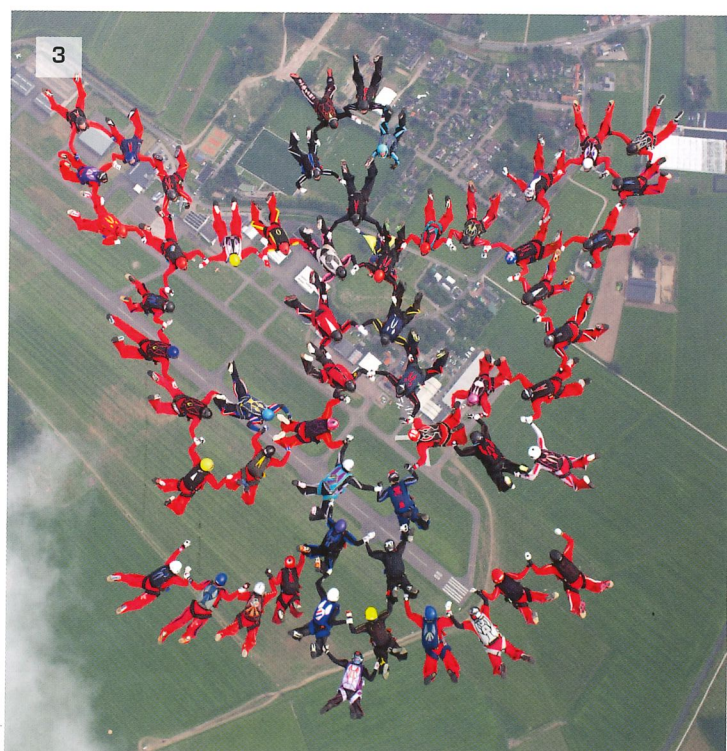
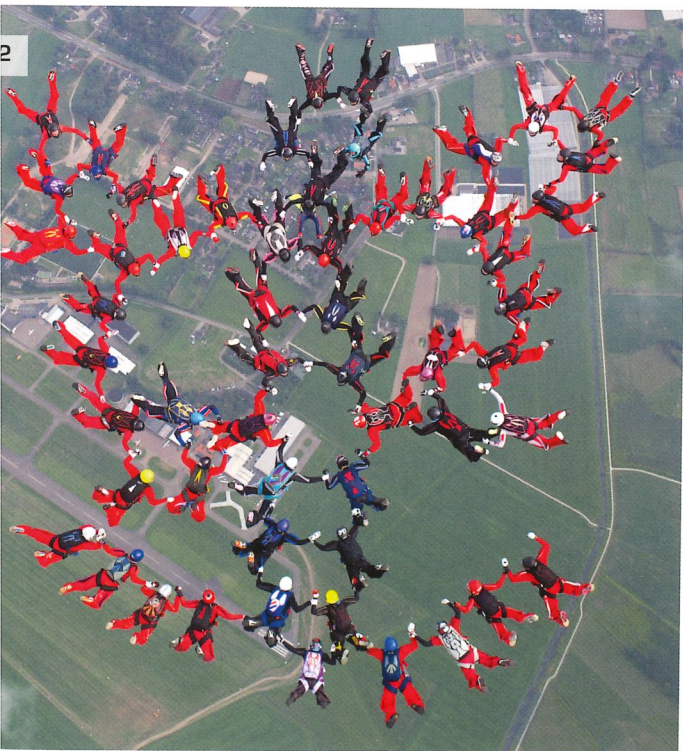
Att arrangera ett sådant här evenemang kräver väldigt mycket jobb. Marloes och Lesley har haft kontakt över Skype varje vecka i ett års tid.

”Om vi hade vetat hur mycket jobb det var hade vi nog aldrig börjat”, säger Lesley. Men i efterhand är känslan ändå att det var värt det. ”Att se all glädje och alla stolta ansikten under avslutningen var så upplyftande”, säger Marloes.

Idén om att göra formationen i form av en fjäril kom från Lesley. När hon organiserade Brit chics 2013 var planen att sätta en fjärilsformation. Den gången satt inte alla grepp.

”Fjärilen representerar skönhet och fitness. Den gör sig bra på bild och kan göra så att vi når ut till media. Förhoppningen är att vi ska få fler tjejer att söka sig till vår sport”, säger hon.

Deltagarna kom från 24 nationer. I världsrekordet deltog förutom sex svenskor, hoppare från Belgien, Danmark, England, Frankrike, Finland, Holland, Irland, Norge, Rumänien, Ryssland, Skottland, Schweiz, Ukraina och Ungern. ■

George Katsoulis

Prestationsångest, syrgas och Woman on Wings

Rob Lloyd

I slutet på februari fick jag beskedet – att jag blivit uttagen till Women on Wings. Det europeiska damrekordförsöket i sekvens för storformation i Teuge Holland skulle ske i september. Målet var att under fem dagar samla kvinnliga europeiska hoppare för en 50-manna sekvens, vi skulle alltså inte bygga bara en formation utan flera. Jag blev själagläd för att få vara med!

Text: Maria Lundquist

Foto: Rob Lloyd, Anna Oscarson

Förutom att bli glad, fick jag självklart både resfeber och prestationsångest. Det resulterade i en packning utan dess like:

- Dubbla riggar – tänk om jag drar reserven.
- Fyra overaller – hoppet skulle vara färgkoordinerat där vissa hade svarta, andra röda overaller. Jag visste ju inte vart i formationen jag skulle vara. Dessutom kunde ju en overall gå sönder.

- Viktbälte – jag faller som en kanonkula och har aldrig hoppat med vikter.
- Två hjälmar och dubbla Dyttrar.

Efter ett litet samtal med storformationsgurun Sven Mörtberg reducerades packningen kraftigt men jag kunde inte med att lämna andrarriggen hemma...

Skydive Teauge

För att vara väl förberedd inför samlingen och hoppstart på onsdagsmorgonen

bestämde sig jag och Monica Paulsson för att åka ner redan på måndagen för att bo in oss, göra inhopp, lära känna fältet och suga in atmosfären under tisdagen. Efter en kort flygresa till Schiphol tog vi tåget till den lilla staden Apeldoorn och sedan en buss mot fältet för att slutligen promenera cirka 30 minuter från busshållplatsen. Helt plötsligt kändes det där med två riggar inte riktigt som en fantastisk idé längre och jag tackade i tysthet ”Mörtis” att jag inte hade med mig vikter i alla fall.

Väl framme möttes vi av ett hoppfält med otroligt bra faciliteter. En stor hangar med heltäckningsmatta för packning, en hangar där rekordgänget och bigway-campet höll till, en bar med restaurang och uteservering, flertalet rum med våningssängar, en shop med skydivekläder och en full riggerverkstad med all form av utrustning både till salu och uthyrning.

Från rångheddhet - berättelsen om nings

Med på Women on Wings i Holland var Maria Lundquist, Carolina Nilsson, Monica Stjärna, Anna Oscarson, Monica Paulsson, Siv Lindgren, Jonas Gyllenpanzar Stjärna, Filippa Ebersjö och Peter Björkman.

Social utmaning

När jag och Monica släntrade in i ett av bunkhouseets rum insåg jag direkt vad som skulle bli lägrets största utmaning – att bo sex kvinnor på 4,5 gånger 4,5 meter! Under tisdagen ramlade Anna Oscarson, Filippa Ebersjö, Carolina Nilsson och Siv Lindgren in. Faktum var att det var rätt trivsamt och ganska roligt att få lära känna folks små egenheter, vem som somnade med datorn på magen varje kväll, vem som sov med en chipspåse i sängen, skrek i sömnen, gick i sömnen,

gnällde på folk som snarkade men snarkade själv. Och dagar fulla med intryck gjorde att jag själv – fastän jag normalt vaknar av ljudet av en hårnål som träffar golvet – sov som en stock. Och snarkade.

Gåskrock orsakade försening

På onsdag morgon var det så dags. Vi skulle hoppa ur två grymma Supercaravaner (som Aros LZY på steroider) och en Skyvan: till hälften rosa, till hälften grå cammografitti med en stor röd mun – kanske det vackraste flygplan jag någonsin sett.

Men självklart var herr Murphy med oss så en av Supercaravanerna gjorde köttmos av en gås på vägen till fältet och var ute ur leken innan den ens hann fram. Turligt nog fanns en likadan kärra att hyra på ett hoppfält i närheten så det

blev bara några extra dirtningar på marken och sedan var det dags för första hoppet.

Vi startade lite lugnt och värmdes upp med en 36-manna och en 11-manna för att sedan slå ihop dem och göra två försök på en 46-manna. Ingen av dem satt.

Dag två gjorde våra coacher Lesley och Marloes en rockad och flyttade runt folk, bland annat mig. Givetvis satte det igång en massa huvudbry och självrannsakan. Hade jag inte gjort bra ifrån mig? Okej, jag kanske inte hade hoppat klockrent första två hoppen, men tredje var bra. Tyckte de inte jag var bra nog på min position som ankare på basen?

Moloken gick jag till min vän Carolina som hoppat mycket bigway för att få lite stöd. Hon påminde mig om att coacherna försöker skapa en fungerande hel-

Sex tjejer som under lägret bodde tillsammans på en liten yta trodde Maria Lundquist skulle bli den största utmaningen. Samvaron gick bra. Här laddas det under ett väderuppehåll. Siv Lindgren hittades ofta med stickningen i knäet.

Anna Oscarson

Foto: Lloyd

När coacherna berättade att rekordgruppen inte bara hade satt europeiskt rekord utan världsrekord visste jublet inga gränser.

het och att det inte behöver handla om mig specifikt. Hon berättade om ett gott råd hon fått i USA som hon nu ville dela med sig av – ”SUCK IT UP CUPCAKE!”. Så jag gjorde det.

Första hoppet andra dagen satte vi äntligen 46-mannen. Med mig i min nya position, fortfarande i röd overall, gjorde vi en stor fin fjäril med svart kropp och röda vingar. Det var ett lugnt och disciplinerat hopp och formationen satt redan på hög höjd.

Inför andra hoppet gick vi för europeiskt rekord. För det var vi tvungna att göra två poäng, dock dirtade vi in ett tredje.

Även det var ett lugnt fint hopp och vi gjorde inte bara ett och två poäng utan även det där tredje. Det var många high-fives efter landning men när vi kollade filmen så var Murphy där och petade. Den fina vackra röd-svarta fjärilen hade flugit genom moln och det var svårt att se alla grepp.

Efter en evighets väntan så kom coacherna och domaren tillbaka från videorummet där de hade granskat filmen bildruta för bildruta. Det stod klart. Vi hade gjort tre godkända poäng och därmed satt ett europarekord! När jublet hade lagt sig släppte Marloes och Lesley bomben, vi hade inte bara satt europarekord utan även världsrekord!

Gruppen utökades

Det blev inget mer hoppat den dagen, istället case med rosa skumpa, ett och annat glas rött och Facebookande.

Dag nummer tre plockade vi in fyra tjejer från bigwaylägret som gick parallellt med rekordlägret. Äntligen fick jag användning för overall nummer två (av de tre jag hade med mig), genom att lämna över den till Monica som nu skulle hoppa med oss som stommen på fjärilen.

Denna gång hoppade vi av på cirka 5 500 meter och hade syrgas från 3 500 meter i kärnan. Ännu ett ”första” och jag var nu uppe i fem ”första” på tre dagar.

Hoppet var magiskt, alla 50-tjejer flög otroligt synkat och vi gjorde hela fem poäng! Tyvärr blev det bara ”boogie-poäng”, domaren dömde hoppet till två korrekta poäng, eftersom alla inte hade släppt greppen samtidigt. Inga rekord sattes denna dag.

Dag fyra och vi var nu uppe i 56 personer. Denna gång fick även Anna vara med i de röda vingarna, men min sista overall var blå så den fick stanna kvar i väskan.

Första hoppet för dagen var ett riktigt katastrofhopp, folk överallt, folk som gick låga och tog ut folk och formationen höll på att kollapsa vid bryt. Brytet var dessutom dåligt och folk svängde höger i landningsvarvet. Lite av en hoppares mardröm och jag tänkte för mig själv att ett sånt här till hopp och jag skjuter ut mig, det är inte vårt det. Men det kändes som att alla tog åt sig av lärdomen och hoppet därefter slammade vi till med ett rekord igen. Denna gång ett europeiskt rekord, två poäng på en 56-manna.

Det är lätt att slappna av när det är medvind vilket ofta resulterar i att man blir ofokuserad och gör ett kass hopp. Men coacherna gjorde ett otroligt bra jobb att få oss att ge vårt yttersta och bibehålla fokus och skärpa. Så vi gick upp för dagens sista hopp, vilket även skulle visa sig bli lägrets sista.

Det kändes bra och vi var taggade i flygplanet, så taggad man nu kan vara med en syrgasslang i munnen eller näsan, sittandes helt still för att göra av med så lite syre som möjligt.

Ready, set och ut i luften. Basen byggde, ankarna och vingarna började bygga och sen, så där en tredjedel in i hoppet hände det där som inte får hända – basen sprack. Det gick som ett sus genom luften, som självklart inte hördes, och kaos och oreda stod för handen.

Men istället var det som att alla tog fram det där extra, la i en till växel, tände efterbrännkammaren. Vi inte bara flög ihop basen och byggde formationen. Vi satte tre poäng! Ett världsrekord. Igen!

Lång väntan

Tro nu inte att den där gåsen och en molngenomgång var enda gången Murphy var framme och trixade till det.

Under veckan brottades vi med hangardörrar som gick i baklås, syrgasutrustning som inte fungerade, brandlarm i ett flygplan, moln, vind, moln, utelandningar, reservdrag och två rekordhopp som blev underkända för att greppsläppen inte var samtidigt.

En annan sak som ställde till det var att fältet bara får flyga till 4 000 meter (eller högre) under vissa tidsluckor, beroende på att Schiphol med all sin flygtrafik inte ville ha för många kärror i luften samtidigt. Det krånglade dock inte till det mer än att vi fick sitta med full utrustning på marken inför varje hopp, för att vara redo att lasta och lyfta på exakta minuttider.

Å andra sidan är det ju något fascinerande som händer när smått uttråkade hoppare får sitta och vänta. Nu var det ju inte läge att elda en soffa, bygga en trädskoja eller knyta fast något bakom en bil som man kan åka på. Däremot har jag lärt mig otroligt mycket om prepping och hur jag ska överleva den kommande apokalypsen. Skulle producenterna till tv-serien *Orange is the new black* ha idétorka så finns en helt ny storyline och cast av fallskärmsboppare uttänkt.

Grundliga förberedelser

Är du en perfektionist är storformation något du kommer att få gåshud av! Är du en FS4-hoppare som är van att göra samma hopp max två gånger, dirta varje hopp i max fem minuter och göra 12-14 hopp per dag, eller kanske en friflygare som inte dirtar, ja då kommer du få ställa in dig på något annat. Inför varje hopp spenderades minst halvannan timme med drillning på backen.

Utän overall, med overall, med full utrustning. Ständes, liggandes, från atrapp. Samma hopp. Flera gånger om dagen. Flera dagar i rad.

Storformationshoppning handlar om att få alla (56 personer i detta fall) att prestera sitt allra yttersta under 60 sekunder. Och för detta måste alla vara förberedda och veta exakt vart de ska, vilka de har var runt omkring sig. Alla måste följa en plan och vara förutsägbara, från ilastning till landning för skillnaden mellan ett rekord och fiasko kan vara att en person gör en dålig exit, blir desorienterad, tar ett fel grepp eller dockar hårt och skapar svallvågor som gör att formationen spricker.

Förutsägbarhet är viktigt

En stor skillnad på bigwayhoppning mot annan typ av hoppning är att hoppet inte är över förrän du har fötterna på marken. Många gånger inom FS och friflygning så planerar man och går igenom sitt hopp fram till bryt, sedan separerar man och gör sin egen grej ner till landning.

I bigwayhoppet dirtar man hoppet, hur brytet går till – vilket ofta är i vågor på en given signal, inte på Dyttern – hur man trackar i så kallade trackinggrupper, vilka som drar sina fallskärmar på vilken höjd, hur man flyger kalotten direkt efter

öppning och hur man sedan flyger tillsammans i en stor vänsterspiral ner till landning.

Allt måste bete sig förutsägbart och följa planen, både för att hoppet ska sitta men även för att hoppet ska vara säkert. Jag tror vi kan lära oss något av det, att bete oss förutsägbart, även om vi bara är fyra på final.

Härlig stämning

Jag tänker inte sticka under stolen med att det var otroligt roligt att få sätta världsrekord. Jag har faktiskt aldrig i min 16-åriga hoppkarriär tänkt att jag skulle få göra det. Men vad som faktiskt var ännu roligare, vilket jag inte riktigt förväntade mig, var att få träffa så många otroligt duktiga hopptjejer.

Det finns så många duktiga fallskärmsboppare som jag ser upp till och inspireras av – grabbarna i *Volo*, *Eco-chamber* med flera – och så många FS- och bigwaycoacher, men nästan alla är män.

Att vara på ett hoppfält, omgiven av kvinnor, grymma kick-ass-duktiga fallskärmsbopparkvinnor var verkligen speciellt och det blev en särskild stämning på fältet med en härlig energi.

Inte minst på grund av coacherna Marloes Swarthoff från Holland och Lesley Gale från Skottland. Det var inte utan att man fick en girl-crush på dem båda. Det är svårt att beskriva den kunskap, energi, pondus och värme de utstrålade, på backen såväl som i luften.

En annan bigway-ikon som var där var amerikanske Kate Cooper-Jensen. Tyvärr fick jag inte tillfälle att hoppa med henne eftersom hon tillsammans med norska Lise Nansen höll i Bigway-lägre som gick parallellt med rekordlägre.

Hur många case blev det nu då? Ja, på elva hopp landade jag till slut på sex case: första roten med tre flygplan, första gången ur vänster följekärra, första hög-

höjdshoppet, första syrgashoppet, första europarekordet, första världsrekordet. Jag kan med säkerhet säga att detta blev min karriärs dyraste hopp... ■

Tips inför storformationshoppning

- Var inte sist till hoppgenomgången. Var på rätt plats i rätt tid med rätt utrustning. Lyckas du ändå med konststycket att få 50-personer att stå och vänta på dig, se till att aldrig vara sist igen...
- Se till att inte synas. I ett bigwayhopp syns inte de som gör ett bra jobb utan de som sticker ut är de som tabbar sig och skapar störningar i hoppet. För bekräftelsestörstande prestationsmänniskor kan detta vara otroligt svårt, att inte få utmärka sig. Men ta hand om dina egna hjärnspöken, kolla filmen, utvärdera dig själv och ge dig själv en klapp på axeln.
- Får du feedback under debriefen, så är ingen intresserad av att det var en luftgrop just där eller att sömmen på ena bootisen gick upp så det blev obalans i benen, det för inte gruppen framåt. Tacka istället bara och gör helt enkelt bara bättre ifrån dig nästa gång. Suck it up cupcake!
- Kom ihåg att coachen kan ha en plan större än just dig och din slot. Ibland får man som hoppare byta position och det är inte alltid man får veta varför. Kanske är det en annan hoppare som måste byta plats med andra platsbyten som följd. Kom ihåg att Bigwayhoppning handlar om helheten, inte individen.
- Gå inte låg. Gör du det, gör det inte igen. Ligg inte under formationen och hissa för då kommer du förmodligen inte få vara med nästa hopp.
- Ta inte grepp förrän de framför dig tagit sina grepp. Ta inte grepp förrän du är helt still i din position. Titta på din korsreferens under hoppet, allt annat är irrelevant.
- Följ planen, var förutsägbart. Ha roligt!

Välförtjänt bubbel för Monica Paulsson och Filippa Ebersjö.

Anna Oscarson